

ΡΟΜΗΣ

Ἐφημερίς πρὸς τὴν γράφει ὁ Σουρής.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιά φορά θά βγαίνη.
κί' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη.
Συνδρομητὰς θά θέξωμαι — διότι τὸς ἀνάγκησι,
μοναχὰ ἄς τας Ἐπαρχίας — κί' ἄς τὸς ἑξωτερικόν.
ἐπειδὴ καιροῦς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνον

Ἐικοσι μηνὸς Γεννήρη,
τὸ Τριῶδι ἀριβάρετι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κί' ἐννεήντη ... τὶ καλὰ
περισυῦματα καὶ πλούτη μὰς ἔπληραν τὰ μῦθλα.

γιὰ τὰ ἑνα ὄμιος μέρη — δεκαπέντε καὶ ἄς τὸ χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομητὰ — δὲν θά γίνωνται ποτέ.
Κί' ὅσα φύλλα κί' ἄν κρατῆς — δὲν κενὸς συνδρομητῆς.
κί' ὅτε θέλω νταραβῆρι — μὲ κανένα κανονίερη.
Γράμματα καὶ πληρωμαί — ἄς τὸς ἐλλογῆται ὁ ἔμει.
Μέσ' ἄς τὸν φόρον τὴν ἀντάρα — κί' ὄ Ρωμῆος μας μιά δεκάρα.

Πούντος διακόσια πέντε καὶ μὲ δυδόντ' ἀκόμα,
διορισμοὶ μεγάλοι ἄς τὸ βασιλεῖον κόμμα.

Ὁ Πρωθυπουργὸς λαλῶν καὶ μονάχος του γελῶν.

Κανένα δὲν ἀκούω, ταῦτ' ἐγὼ τὰ σφαλῶ,
μὲ ὄμιος χωρατεύω, μὲ ὄμιος σὰς γελῶ.
Ἄνωτερον κανένα ὡς τὴν ἰσὴν δὲν γνωρίζω,
καὶ ἂν ἐκεῖνον παύω καὶ τοῦτον διορίζω
ἔτσι ἐγὼ τὸ θέλω, ἔτσι ἐγὼ φρονῶ,
κί' εἰς ὅσα τσαμπουνᾶτε τὰ πίσω μου γυρνῶ.

Τὰ ἰσοϋγία μου πηγαίνουν μιά χαρὰ,
τοῦ κράτους τὰ Ταμεία γεμίζουν μὲ παρὰ,
κανένα ὄμιος κρῖνα δὲν εἶναι κλειδωμένο
κί' ἐγὼ ἄς τὸν ἥλιο ἔχω ἀλειφρὶ ἀπλωμένο
κί' ὁμῶς τὴν εὐτυχίαν μὲ οἰστρον τοῦ Πινδάρου
καὶ βάζω τοὺς ἔχθρους μου ἄς τὰ πίσω τοῦ γαϊδάρου.

Παχὸς καὶ φουσκωμένος ἄς τὰ σύννεφα πετῶ
κί' ὡς σκάληκας σὰς βλέπω καὶ σὰς τοδοπατῶ.
Ὅσοι κοιτοὶ τὰ βάζουν μαζὶ μὲ τὸν Τρικούρη
κί' ἐλέγχουν πᾶσαν κρῖνη ἐνὸς Μυλλοῦρου γαυῆρου,
θαρρὸς πῶς ὁμοιάζουν μ' ἐκεῖνον τὸ κουνουκί,
ποῦ κἀτίσι ἀπάνω ἄς τὸ κέρατο τοῦ ταύρου.

Κί' ἐφώνησε ὁ ταῦρος «κουνουκί τοῦ διαβόλου,
καὶ τότε ὅπου ἤλθες δὲν μ' ἔμελε καθόλου,
καὶ τώρα ποῦ θά φύγη; δὲν ἔδωσα λεφτό»,
κί' ἐμουγκρῖσε ὁ ταῦρος κί' ἐπέταξε αὐτό.
Ἔτσι κί' ἐγὼ εἶς ὄμιος τοὺς κῶνακας φωνάζω
καὶ μ' ἔνα μούγκρισμά μου μακράνμου τοὺς πνάζω.

Εἰς δ, τι καὶ ἂν λέγουν ἐγὼ δὲν θ' ἀπαντήσω,
ἐγὼ διὰ τοὺς φίλους σπουδαίως θά φροντισῶ.
Τὸ πᾶν διὰ τὸ κόμμα, καὶ πρὶν νὰ πέσω χάμω
τοῦ φίλου μου τὸν φίλον ἰσοβιον θά κίωω,
κί' ὡς σκουζουν οἱ ἔχθροί μου κί' οἱ φίλοι βουλευ-
εἰς τάχιστα γιὰ ψύλλους δὲν ἔψαξα ποτέ. [ταί...

Εἰς τοὺς θεοφροντᾶς μου ζωῆς θ' ἀνοίξω πόρους,
θὰ τοὺς ἐγκαταστήσω εἰς θέσεις διαφόρους,
καὶ κἀνόντ' εὐτυχίας καὶ πλούτη ἀναγγέλλων
θὰ τοὺς ἔξασφαλίσω καὶ τῶρα καὶ ἄς τὸ μέλλον,
καὶ θὰ φωνάζω μόνος καὶ μὲ αὐτοὺς μαζὶ
πῶς ἢ Ἑλλὰς τρόντη προάροισται νὰ γῆ.

